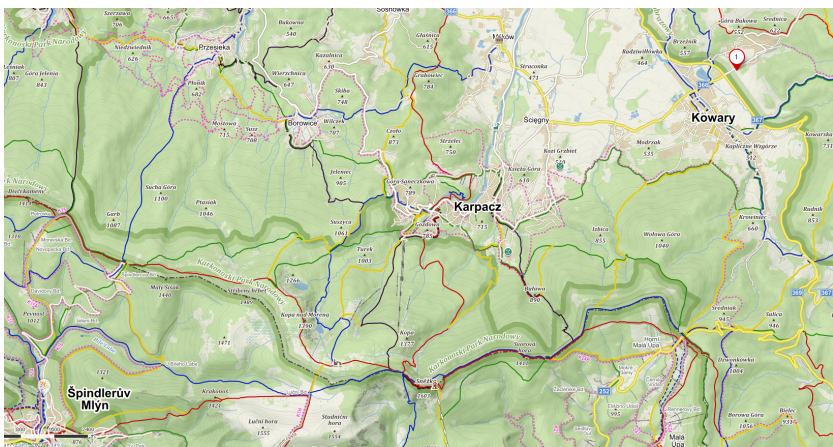

O historickém setkání Jupiteru a Saturnu jsme všichni věděli s dostatečným předstihem. Téměř každý z nás v průběhu podzimu pozoroval, jak se k sobě planety postupně pomalu přibližovaly. Až nastal předvánoční čas, 21. prosince. Právě tento den po západu Slunce jsme mohli pozorovat jejich nejtěsnější přiblížení; až do té doby, než nám zmizí za obzor. Na možnost nějakého výletu za účelem fotografického zvětšení tohoto úkazu jsme se s Petrem Horálkem a Petrem Komárkem předběžně domlouvali již na našich letních výjezdech za kometou NEOWISE. Při zpátečním letu z Chile jsme se domluvili napevno, že pokud bude sebemenší naděje na nepatrnou mezírku mezi mraky, tak se ji pokusíme využít. Mohli jsme tušit, že předpověď počasí na 21. prosince nebude růžová.

Od dopoledne jsme sledovali počasí. Jak předpovědi ze všech zdrojů, které známe, tak družicové snímky na portálu ČHMÚ. Při pohledu na prognózy i realitu mě osobně přepadala trudomyslnost. Od půl jedné jsme probírali situaci s Petrem Horálkem přes Skype. Byla tristní. Nad územím naší republiky byla téměř stoprocentní jistota zatažené oblohy. Můj záměr byl jasný, že nikam nepojedu. Navíc jsem byl po letu z Chile dost rozlámaný. Po patnácti minutách hovoru mě ale Petr Horálek nalomil. Z podkladů, co jsme měli k dispozici, vycházela nadějná jediná možnost — cesta do Polska! Za hřebenem Krkonoš měla být podle modelu Ventusky mezi 16. a 18. hodinou mezera. Jelikož jsme z naší cesty za ztměním měli zkušenost s tímto meteorologickým modelem a viděli jsme, jak nám v Chile předpověděl skutečnost, opřeli jsme se o něj i tentokrát. Hlava nakonec přesvědčila tělo a souhlasil jsem. Začala typická „hurá“ akce za konjunkcí.

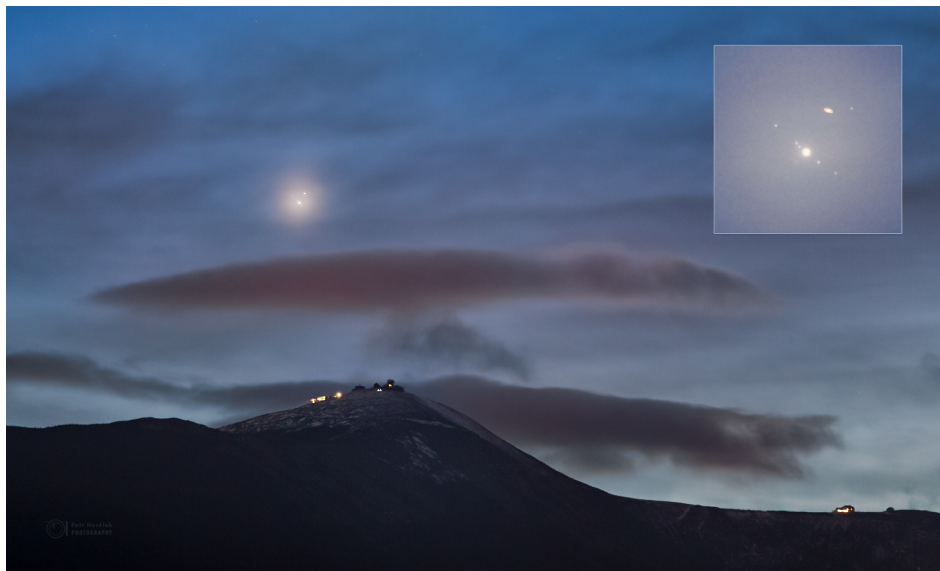
Těsně po půl druhé se oba Petrové zastavili u mně doma, abychom dále pokračovali směr Kowary (PL) jedním autem. Jen jsme přeložili techniku. Odhadovaná doba cesty byla jeden a půl hodiny, takže jsme nemuseli nijak spěchat. Do západu Slunce jsme měli času dost. Cesta probíhala bez komplikací a po hodině jsme stoupali na hraniční přechod v Horní Malé Úpě. Příroda se předváděla v plné kráse. Stromy byly ojíňené nebo zachumelené. Oproti šedivým a špinavým silnicím v Hradci to byla pastva pro oči. Záhy jsme se dostali do inverzní oblačnosti, což bylo znamení, že bychom modrou oblohu přece jen mohli uvidět. V okamžiku, kdy jsme mijeli Pomezní boudy a překračovali státní hranici, začala prosvítat modrá. A při sjíždění do polského městečka Kowary již bylo jasné, že bude jasno. Krkonoše mraky zadržovaly, jako hráz příboj. Zbývalo najít místo pro focení. Po chvíli hledání v okrajové části městečka jsme se rozhodli pro místo, které kompozičně ladilo s vrcholem Sněžky a předpokládaným pohybem Jupiteru a Saturnu za horizont hor. Lokalita se nacházela mezi polem a lesem. Místo bylo kompozičně sice dobré, ale na kraji bažiny, takže dost podmačené, což nebylo zřejmé na první pohled. Ale co, zvládli jsme už horší podmínky.

Rozložili jsme stativy a montáže. Slunce pomalu zapadlo za horizont. Díky tomu jsme mohli spatřit Jupiter a Saturn, nejdříve v triedru a pak pouhým okem. Jediné, co nám dělalo starost, byla oblačnost, která se sem tam přehoupla přes hřeben. Počasí nás provokovalo a drželo v napětí. Vysoká oblačnost byla na obloze také, ale to bylo spíše ku prospěchu výsledného snímku. Všichni tři jsme cvakali spouštěmi a kochali se vzácným úkazem. Když byla celkem tma, překvapila nás nečekaná návštěva. Někde před námi se ozývaly tlumené hlasy. Bohužel nikdo

neměl čelovku ani baterku a mobil moc daleko nedosvítí. Když se hlasy přiblížily, uvědomili jsme si, že jde o chrochtání divočáka. Trochu jsme znejistěli, protože nebylo jasné, jestli se jedná o jedince či skupinu. Zkusili jsme také vydávat zvuky, abychom nemuseli prchat se stativy na ramenou. Zhruba pět minut jsme se vzájemně zastrašovali. Až po razantním zatleskání Petra Horálka zvěř kapitulovala. Byli jsme rádi, že nedošlo k setkání z očí do očí. Pravděpodobnost, že by divočáka zajímaly snímky konjunkce a v klidu si je nechal odprezentovat, je nulová. Vlivem otáčení Země se obě planety více a více přibližovaly k horizontu, až za ním nenávratně zmizely. To byl konec velkého nebeského představení.

Jelikož jsme byli všichni dost prokřehlí a zároveň měli mokré boty od šlapání v rozblácené trávě, přišlo nám velmi vhod teplo v autě. Po rozmrznutí jsme odjeli. Posledním pohledem na Sněžku jsme se rozloučili s Krkonošemi. Cesta zpět probíhala ve velmi příjemném duchu. Bylo zřejmé, že nám počasí přálo. Proto jsme ještě jednou poděkovali přírodě za možnost pozorovat tuto výjimečnou událost. Opět se potvrdila pravda, že „hurá“ akce v drtivé většině případů dopadají dobře. Okolo půl osmé večer jsme dorazili do Hradce Králové a s přáním hezkých Vánoc a Nového roku jsme se rozloučili.

Josef Kajal